

זוהר חלק ג' פרשת מצורע (ג.)

כדי שימצאו את המטמונים

"כִּי תָבֹאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן וְגו' וְנִתְּתִי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֲחֻזְתְּכֶם". אמר רבי אבא, וכי שכר טוב הוא שיהיה נמצא נגע בין אותן הזוכים ליכנס לארץ, אלא הרי ביארו, שזהו כדי שימצאו המטמונים שטמנו בבתיהם, ושיהנו מהם ישראל.

ה' רוצה להשרות שכינתו בין ישראל

אבל בוא וראה, זכאים הם ישראל שהם הדבקים בו בהקדוש ברוך הוא, והקדוש ברוך הוא אוהבם, שכתוב "אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר ה'" (מלאכי א, ב), ומתוך אהבתו להם הכניסם לארץ הקדושה, להשרות שכינתו ביניהם, ולהיות מדורו עמהם, שיהיו ישראל נמצאים קדושים על כל באי העולם.

על ידי האמירה נתקדש המלאכה

בוא וראה, כתוב "וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לְבִן וְגו'" (שמות לה, כו). בשעה שעשו המלאכה, היו אומרות זה למקדש, זה למשכן, זה לפרכת, וכן כל אותן האומנים, כדי שתשרה קדושה על ידיהם, ונתקדשה מלאכה ההיא, וכאשר עלתה המלאכה למקומה, עלתה בקדושה.

כמו כן להיפך בצד הטומאה

כדמיון זה, העושה מלאכה לעבודה זרה או לצד אחר שאינו שייך להקדושה, כיון שמזכיר שמו על אותה המלאכה, הרי רוח טמא שורה עליו, וכאשר תגמר המלאכה, נגמרת בטומאה.

כנעניים עובדי עבודה זרה הם, ודבקים כלם יחד ברוח הטומאה של עבודה זרה, והיו בונים בנינים לדמותיהם ולתועבותיהם לצד הטומאה של עבודה זרה, וכאשר התחילו לבנות, היו אומרים לשם מה בונים, וכיון שנזכר בפייהם, עלה עליו רוח הטומאה, וכאשר נגמרה המלאכה, ברוח טומאה נגמרה.

על ידי הנגע נתצו הבתים שנבנו בטומאה

כיון שעלו ישראל לארץ, בקש הקדוש ברוך הוא לטהר להם, ולקדש להם הארץ, ולפנות מקום להשכינה, שלא תשרה השכינה במקום טמא, ועל כן על ידי נגע צרעת היו סותרים הבנינים של עץ ואבן שנעשו בטומאה.

ולכן גם השליכו האבנים והעפר

בוא וראה, אם פעולה זו היתה למצוא מטמונים בלבד, יחזירו האבנים אחר כך כמו שהם למקומם, וגם העפר יחזירו למקומו, אבל קרא כתוב: **"וְחִלְצוּ אֶת הָאֲבָנִים"**, וכתוב **"וְעִפֵּר אַחֲרָיִךְ"**, אלא כל זה כדי להעביר ולפנות רוח הטומאה, ויתקדש המקום כמקדם, ויהיו ישראל נמצאים בקדושה, ובמדור קדוש, שתשרה ביניהם השכינה.

הבונה ומזכיר לשם שמים יש לו סיעתא דשמיא

ועל כן, מי שבונה בנין, כשמתחיל לבנות, צריך להזכיר בפיו שזה לעבודת הקדוש ברוך הוא, הוא בונה, לפי שכתוב **"הוֹי בְנֵה בֵּיתוֹ בְּלֹא צָדֵק וּגְוִי"** (ירמיהו כב, ג), ואז עזרת שמים תשרה עליו, והקדוש ברוך הוא מזמין עליו קדושה, וקורא עליו שלום, זהו שכתוב **"וַיְדַעַתְּ כִּי שְׁלוֹם אָהֳלֶךָ וּגְוִי"** (איוב ה, כד).

מהו **"וּפְקַדְתָּ נֶגְדְךָ"**, זה נתבאר, אבל **"וּפְקַדְתָּ"**, היינו להזכיר הדבר בפיו, כאשר הוא בונה, ואז **"וְלֹא תַחֲטָא"** כתוב, ואם לא, הרי מזומן לביתו צד הטומאה.

בית שנבנה בטומאה יכול להזיק

כל שכן מי שבונה, ומחשבתו באופן האחר, בשביל לייחד ביתו לצד הטומאה להטמא בו, הרי זה בודאי שורה בו רוח הטומאה, ואיש הזה אינו יוצא מן העולם, עד שנענש בבית הזה, ומי שדר בו יוכל להנזק, שהרי דירה זו רוח הטומאה שורה בה, ומזיק למי שנמצא שם.

אם ג' אנשים שדרו שם ניזוקו אל ידור שם

ואם תשאל, במה נדע, אם ניזק בבית ההוא זה שבנה אותו, או אנשי ביתו, בין בנזקי הגוף בין בנזקי ממון, הוא ועוד שנים אחרים אחריו, הרי בודאי יברח אדם להר ואל ידור בו, ידור במערה שנטוח בעפר ואל ידור בו.

ולפיכך חס הקדוש ברוך הוא על ישראל, שהם לא ידעו דבר בכל אותן הבתים, והוא אמר, אתם אינכם יודעים, אבל אני יודע, וארשימים בנגע, נגע שדר כבר בבית^[1], הרי נגע אחר תקיף ממנו שיוציא אותו ויעבירו מן העולם, ואז **"וַנְתֵּץ אֶת הַבַּיִת אֶת אֲבָנָיו וְאֶת עֲצָיו"**.

כל עוד הבנין קיים יכול הס"מ לחזור

כיון שהלך לו, מפני מה **"וַנְתֵּץ אֶת הַבַּיִת"**, אלא לפי שכל זמן שבנין זה יהיה קיים, שלו הוא, ויכול לחזור.

